

"Večernji list" Zagreb, 22.V 1987.

SINOĆ

U »LISIŃSKOM« GOSTOVANJE NADE I JOVANA KOLUNDŽIJE

PLJESAK GUSLAČU

„Nije važno, baš je lijep koncert!« Tako je Jovan Kolundžija prokomentirao neobičajene aplauze koji su sinoć u više navrata i na pogrešnim mjestima prekidali njegovo zagrebačko gostovanje, ispunjeno opusima Raičkovića, Mozarta, Beethovena, Suka i Wieniawskog. Privukavši ovaj put ponešto nestandardno koncertnu, ali za odobravanje vrlo raspoloženu publiku, mjestimično i inozemnog sastava, proslavljeni beogradski violinisti još je jednom potvrdio svoje velike izvodacke kvalitete, svirajući nadahnuto i tonski meko, a u oblikovanju fraze logično i izražajno. Posebno koncentrirano i u vođenju melodijske lini-

je sukladno stilu pojedinih skladbi, zazvučali su polagani stavci Mozartove Sonate u C-duru, K. V.296 i Beethovenove Sonate u D-duru, opus 12, označeni biranim agogičkim sjenčanjem i osluškivanjem kvalitete zvuka, maksimalno korespondentne s diskretnom dionicom klavira Nade Kolundžije. Upravo tu pažnju za što detjeranijom proizvodnjom tonskog motiva smatram onim najplemenitijim u svirci Jovana Kolundžije, iako je katkad umjetnik, istina, i brzoplet i suviše zahuktao u odnosu na šarmantno nesavršene pasaze brzih stavaka, ali i uvijek samosvojan. Osjetilo se to, kako u zanosno odsviranim Roman-

tičnim komadima Josefa Suka, tako i u odnjegovanoj interpretaciji Duetta D'amore, mladog srpskog autora Miloša Raičkovića. Iznenadujuće pitko i milozvučno to je djelo umotano u preljeve nenametljiva spoja i minimalističke jednostavnosti i jasnoće govora glazbene klasike.

Putujući svijetom nove jednostavnosti, Nada i Jovan Kolundžija jednakim su izvodackim nervom uronili u vlastita razmišljanja o (ne)dovršenosti notnog predloška i Raičkovića i Wieniawskog, omogućivši optimalnu zvučnu sliku uzbudljivih dinamičkih gradacija i boja.

Branko MAGDIĆ